

Till S. A. C:s Arbetsutskott och medlemmar.

Kamrater!

Sedan är tillbaka har S. A. C:s och dess företags funktionärer varit utsatta för en ständigt förföljelse från en del medlemmar och L. S. som icke sparat någon möda då det gällt att misstänkliggöra och skada de anställdas anseende. Redan i det cirkulär som en del L. S. i Jämtland utskände till L. S. 1922 angående Israelssons förskingring, vari man framförde den bestiekande frågan "huruvida kassören ensam verkligen var den ende skyldige till slarvet (stölden?)" lades grunden till den misstänksamhet mot funktionärerna som sedan dess vid kongressen och under omröstningarna om Severins förlorade pengar, lönefrågan och redaktionspersonalens anslutning till journalistföreningen, ständigt utvecklets och under den sista tiden tagit sig uttryck i en systematisk förföljelse mot flertalet av dem som varit anställda. Många, som under denna tid fått finna sig i de mest häresände anklagelser och beskyllningar, ha levat i den tron, att denna förföljelse-epidemi skulle vara av övergående art. Detta har också varit fallet beträffande L. S. ute i landsorten, men underband som den förbittrade sffmning som Israelssonsaffären gav upphov till, lagt sig ute i landet, har den koncentrerats och blivit så mycket obyggligare i Stockholm. Hur oresonligt de anställda behandlats i Stockholm den sista tiden, skulle bli ett alltför långt kapitel att beskriva i detalj och är för övrigt känt av A. U. Det finnes helt enkelt ingen last, ingen simpelhet, ja knappast ingen förbrytelse, som de anklagade undgått att bli anklagade för. Ha de anställda ingångit i svaromål, ha de blivit överrösta med okvädsord och de mest okamratliga tillmälen och har de stillastående åbört anklagelserna, så har detta tagits som bevis för riktigheten i det man velat komma dem till last. Det finnes ingenting under solen som man en längre tid tänkt så illa om inom Stockholms L. S., som funktionärerna och det finnes heller ingen orättfärdighet i värden som man vinnlagt sig så mycket om att komma åt, som rörelsens egna funktionärer. Ingenting har hänt, som man icke ansett sig kunna anklaga funktionärerna för. Ha de besökt mötena, ha de haft dåliga avsikter därmed, ha de icke besökt mötena ha de ankla-

gats därför. Har någon funktionär icke dragit jämt i en fråga med den styrelse varunder han sorterat, så har det ansetts vara föranlett av "personligt intrigmakeri från funktionärernas sida" och har funktionärerna och A. U. dragit jämt så har A. U.-ledamöterna anklagats för att ha varit "duperade av funktionärerna". Har några funktionärer icke varit eniga i någon fråga, så har detta gjorts till föremål för personligt nedsettande anklagelser och har de varit eniga så ha de stämplats som ett "koppel av luren-drejure", "skojare" och "lögnare". Till slut har atmosfären helt naturligt blivit så bitter och hätsk, att en till ytterlighet gående fiendskap präglat överläggningarna, ja, det har t. o. m. gått så långt att enskilda medlemmar trakasserats för att de gått i sällskap med en funktionär. Det säger sig självt, att de som äro anställda, under sådana förhållanden icke kunna undgå att falla i ett apatiskt tillstånd, försvävt de icke draga sig tillbaka i tid. Självt har jag emellertid icke velat komma i ett dylikt apatiskt tillstånd till de idéer jag efter förmåga sökt hävda, varför jag länge övervägt med mig själv om att lämna min anställning inom rörelsen. Det är således ingen tillfälligt stämning som nu förmått mig att taga detta steg. Jag har noga övervägt och fattat mitt beslut. Att jag icke gjort det förut, beror närmast på mina kamraters förhoppningar, att denna förbittrade stämning som så länge odlats mot de anställda skulle vara en tillfällighet. Jag har emellertid länge varit klar över vad som ligger bakom denna kampanj mot funktionärerna, och jag kan vid gud icke se något slut på den förrän åtminstone en del lämnat sina platser. Jag lämnar emellertid icke min plats för att draga mig in i mitt eget skal, men jag behöver ryggen fri för att kunna fullfölja arbetet för mina idéer. Nu är jag ur stånd därtill. Huvudparten av det arbete som ligger under sekreterarebefattningen, är numera korrespondens om inre stridigheter, icke om idéer, principer, organisationsformer eller taktik, utan om idel struntsaker, som enligt min mening icke borde ägnas ett ord åt inom en syndikalistisk rörelse. Det må ursäktas mig, men jag värdesätter verkligen min tid mera än att ödelägga den på struntsaker. Det enda av värde för rörelsen som jag under det sista året fått tid att uträtta, har varit det som gjorts åt studiearbetet. De inre striderna har emellertid tagit uppmärksamheten så helt i anspråk, att det blivit mycket litet tid och kraft över till studiearbetet. Under sådana förhållanden är det lönlöst att

fortsätta. För mig har anställningen inom S. A. C. aldrig betraktats som en "födkrok". Visserligen är min tid och mitt arbete min enda egendom, men jag har aldrig fordrat att få det värdesatt med pengar. Därför kan jag icke finna mig i att betraktas och behandlas som en simpel varelse och skojare för det arbete jag utfört och utför inom rörelsen. Jag begär därför att få bli befriad från sekreterare- och studieleddare-sysslan inom S. A. C. under former som A. U. in plenum vidare kan överläggn om.

Stockholm i sept. 1923.

Rud. Holme.

Till L. S. Meddelande från Koop. Förbundets studie- avdelning.

På uppmaning av S. A. C. få vi härmed lämna några meddelanden om våra kurser per korrespondens i svenska och räknung.

Kursen i rättskrivning innefattar rättskrivningslära, men framställd på sådant sätt att personer över skolstadiet skola ha nöje av att genomgå den. Kursen ger sålunda prov på språkets utveckling från äldre tider och visar hur den egendomliga stavningen av vissa ord kommit till. För att reglerna skola bli till någon nytta äro de omgärdade med talrika övningar såväl i de 6 undervisningsbrev som i ett särskilt övningsbrev. Kommatingsregler äro uppställda på ett sådant sätt att den i språklära ej invigde skall kunna tillämpa dem. Alldes särskilda övningar äro ordnade för att lära eleven både förstå och om möjligt i vissa fall undvika utländska ord som brukas i föreningslivet, ekonomiska och andra diskussioner.

Är man förfaren i rättskrivning, bör man genomgå kursen i svenska språket, som — förutom kommatingsregler — innehåller språkets form- och satslära. Att studera språklära har alltid ansetts vara mindre angenämt, men i denna kurs har ett försök gjorts att göra studiet så omväxlande som möjligt. I vartannat brev omväxla formläran och satsläran och särskilda övningar i ett övningsbrev söker förmå de studerande att praktisera sina kunskaper. Ett särskilt brev är ägnat den svåra konsten att behandla språket rätt och det sista (tion-